

... azt izente,
... an minden-
... lenki csak
... tak, legfel-
... ugyan mi
... hogy csa-

... l, aki böl-
... tudta az
... tkos hábo-
... gy hibáját

... nival, szólt

... így szólt

... em, de ne
... ani. Meg-

... skor any-
... a nemes
... nyakába
... mondá:
... t . . . de
... lt utolsó
... d foglalak
... issza!

ÖK.

... mában kö-
... beküldték:
Schlichter

... számában
... beküldték:
... la, Guary
... ka, Nagy
... , Szinyey
... ezső, Die-
... er Ferencz
Schlichter

... maem-épület.
... pesten.

KIS IRAP

A FÜGGŐ ÁGYBAN. (Lásd a 103. lapon.)

XLI. kötet, 7. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr.

Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1891. augusztus 16-án.

A VASÁRI MULATSÁG.

— Elbeszélés. —

KIÁLTHATOTT Zoltán amonnan a kerítés felől akárhányszor és akármily hangosan, Dezső csak nem mozdult a fa alól, ahol a puha gyepen végig heveredve, egészen elmerült az olvasásba.

— De hát jőjj már, Dezső! kiáltá Zoltán még egyszer. Józsi van itt.

Nem éppen ott volt, hanem a rácsos kerítésen kívül. Láttá Dezső is jól, de azért mégsem mozdult, hanem a vállait vonogatva mondá:

— Látom, hogy ott van, de azért nem hagyom abba ezt az érdekes történetet. Szébb ez a Józsi beszédénél.

— Már pedig aligha, mert Józsi igen érdekes dolgokról beszél.

— Képzelem. Ismerem az ő érdekes dolgait. Jobb volna, ha te sem töltenéd vele az időt. Tudod, apánk nem szereti.

— Ugyan ne légy mindig olyan unalmas azzal a szörnyen böcsös okoskodással. Ha nem tetszik ide jönnöd, hát maradj.

Dezső ezt nagyon szépen meg is cselekedte, mert tovább olvasgatott s oda sem figyelt többé, hogy a kerítés mellett testvére milyen nagy tanácskozásba merült Józsi pajtással. Kíváncsi sem volt rá, miről tanácskoznak, mert nem igen tehette föl, hogy Józsitól valami érdekes dolog teljék ki. Ezuttal azonban mégis csalódott. Maga sem tagadta, mikor nemsokára Zoltán oda jött hozzá és így szólt:

— Ha olyan nagyon hetykén felegettel az imént, hát én megtehetném, hogy most nem szólok semmit arról, mit beszéltem Józsival. De én megmutatom, hogy jobb vagyok s nem titkolom előtted.

— No, halljuk a nagy titkot.

— Nem titok, sőt éppen kérni fogjuk apácskát, engedje meg nekünk is ...

— Ahá! Tehát szükséges, hogy én is kérjem, innen a hirtelen nagy jószágod, szólt Dezső szelid évődéssel.

— Igen ... azaz dehogy ... vagy hát igen, persze hogy úgy van, neked is kérned kell, mert neked is bizonyosan nagy kedved fog telni benne. Tudod-e, hova megy Józsi holnapután?

— Nem én.

— A városba, a nagyvásárra. Azt mondja, hogy az roppantul érdekes és mulatságos, ő már volt egyszer ... van ott olyan komédia, menaszéria, kötél-tánczos, Paprika Jancsi és százféle szép látnivaló. És akinek van egy kis pénze, olcsón vehet magának vásárfiát. Hát Józsi azt mondta, hogy elmehetnének velök ... mert ő az apjával megy.

— Hm! Az csakugyan nem volna rossz. Meglehetősen csöndesen töltjük itt az egész nyári szünetet ebben a mi félreeső falunkban, magam is szeretnék kissé kimozdulni és látni valamit.

— No ugy-e? Én már majd holtra unatkoztam. Hát menjünk mindjárt apához és kérjük meg, hogy ereszszen el. Mit gondolsz, el fog eresztetni?

— Remélem hogy el.

Ebben a reménységben azonban csalódtak, mert az apa így felelt kérésökre:

— Ugyan mi jutott eszetekbe, fiuk? Mit keresnétek ti ott abban a vásári sokadalomban? Nincs ott semmi igazán kellemes szórakozás, csak nagy tolongás, zsvaj, durva vásári komédia. Nem nektek való az. De különben sem mehetnétek, mert éppen holnapután este érkezik Alajos bácsi s ugy illik, hogy akkor itthon legyünk mindnyájan. Meglehet, hogy a bácsi majd tud is a számotokra valami okosabbat annál a vásári mulatságnál.

Ritkán esett meg, de annál nagyobb öröm volt aztán, hogy Alajos bácsi a fővárosból ellátogatott Zoltánékhoz. A fiuk nagyon szerették a vidám jó Alajos bácsit és Dezső most is rögtön elfelejtette az egész vásári látogatás tervét, mert annál már csakugyan kellemesebb a bácsival lenni együtt és természetes is, hogy nem mehetnek el a háztól, mikor olyan kedves vendég érkezik. De Zoltán nem tudott oly könnyen lemondani. Ő megígérte Józsinak, aztán meg Józsi annyi szépet beszélt, hogy Zoltán semmikép sem akarta ezt a nagy mulatságot elszalasztani. És még más okot is talált:

— Azért mégis elmehetnénk, kedves apa, mondá. Hiszen a bácsi oly későn érkezik, hogy mi akkor már rég alszunk.. tudom, tavaly is csak apácska maga várta meg... estére már itthon leszünk.

— Már mondtam, hogy nem mehetek s azzal vége, felelt az apa szigorubban. A bácsi jöhet a déli vonattal is. Szó se legyen többé arról.

Mikor az apa ily hangon szólt, akkor nem is lehetett többé szólni. Dezső nem

is bánta egy csöppet sem, visszatért könyvéhez és nyugodtan olvasgatott tovább; eszeágában sem volt, hogy duzzogjon. Annál durcásabb képpel járt-kelt Zoltán s mérgeskedve pattant ki:

— Azért is elmegyek... el én.

— Ugyan mit beszélsz! Elmégy, mikor apa kereken kimondta, hogy nem szabad.

— Nem fog róla tudni semmit... ha csak te be nem állsz árulkodónak.

— Nem fogok árulkodni, de te sem fogsz elmenni, tudom én azt. Meggondolod még jobban, hogy ugyis hiába fogadkozol oly nagyon. Józsiékkal nem mehetsz, mert azt apácska mindjárt másnap megtudná a Józsi apjától, a kivel mindennap találkozik; magad pedig nem mehetsz és hiába is mennél, mert nincs pénzed és ingyen nem ad senki vásárfiát, de még a komédiás házba sem bocsátanak be.

Zoltán nem felelt semmit. A mit Dezső mondott, az annyira igaz volt, hogy bajos is lett volna valamit felelni rá. Meg kellett nyugodni a dologban. Nem is szólt többé Zoltán semmit az egészről, nem is duzzogott többé, ami nagyon tetszett az apának; mert hogy a csöndes, szelid Dezső hamar beletörődik mindenbe, ahhoz szokva volt, de Zoltán akárhányszor okozott már galibát a makranczoskodásával. No, most persze könnyebben mondta a tervéről, mert bizonyosan ő is örül Alajos bácsi érkezésének.

A bácsit a kijelölt napon hiába várták délre.

— Már csak késő este fog megérkezni, szólt az apa. Én majd a vasuti állomáshoz kocsizom elejébe. Ti, fiuk,

ha éppen akarjátok, fenn maradhattok, bár kissé sokáig fog tartani.

— Oh, az nagyon késő lesz, szólt Zoltán majdnem feltűnő hirtelenséggel. Félek, hogy akkorra már nagyon álmosak leszünk.

— Én azért mégis fenn maradok, ha apácska kívánja; szólt Dezső.

— No, nem szükséges. Majd reggel üdvözlitek a bácsit. Egészen a kedvetekre bízom. Sőt aki akar, velem jöhet a kocsin a vasuti állomásig is.

De mikor este az apa befogatott és beült a kocsiba, a fiuk közül egyik sem mutatkozott. Dezső látta, mikor a kocsi előállt s eszébe jutott, hogy ha akarnak, ők is mehetnek.

— Megkeresem Zoltánt, hátha mégis rágondoljuk magunkat.

De az egész házban, kertben hiába kereste s az apa már rég elkocsizott, mire Dezső abbahagyta a keresést.

— Ugyan hová lehetett? Bizony majdnem azt kellene hinnem, hogy mégis elszökött a vásárba... de itt a kalapja... nem lehet messze. Alkalmasint a gyümölcsösben torkoskodik, mert tudja, hogy apa elment, nem éri rajta.

Efféle apró csinyeket Zoltán nem ritkán követett el, annál könnyebben, mert a mama több hétre elutazott fürdőre, az apa pedig sok dolga közt nem igen ért rá, hogy mindig utána lásson, mit mivelnek a fiuk. Az sem volt ritkaság, hogy nem jelent meg pontosan a vacsorán, mikor az apa távol volt.

— Bizonyosan jóllakott körtével, baracczkal, gondolá Dezső. Én bizony nem várok rá. Majd csak előkerül.

De Zoltán nem került elő, még jóval később sem, mikor már egészen besötétedett és ideje volt lefeküdni. Most már Dezső kissé nyugtalankodni kezdett, ám bár Zoltán nem volt már olyan kis fiú, a ki ne tudhatta volna, mit kell tennie.

— Ha a kalapját nem látnám, mégis csak azt hinném... de nem... azt nem tehette... majd kivallatom reggel, hol kóborolt.

Nem kellett ezzel reggelig várnia és nem is kellett hozzá semmi vallatás, mert egészen másképp fordult a dolog. Dezső a rendes időben lefeküdt és már jó sort aludhatott, mikor egyszerre valami szokatlan zörej riasztotta föl. Félálmában még azt is hallani vélte, mintha nevéen szólítaná valaki. Eleinte azt hitte, hogy csak álmódott s éppen újra behunyta a szemeit, hogy folytassa az álmát, mikor ismét és még erősebben hallatszott a zörgés és kiáltás. Az ablakot zörgette kívülről valaki.

— Mi az? Ki az? kérdé Dezső fölugorva.

— Én vagyok... Zoltán... nyisd ki az ablakot s a következő pillanatban Zoltán beugrott a szobába, lihegve, poros, mocskos ruhában, kalap nélkül és egészen kikelve az arczából. Dezső egészen megrémülve és elámulva nézett rá:

— Honnan jössz? Mi történt veled?

Zoltán leroskadt egy székre és legelőször is — sirva fakadt.

— Oh minek is mentem el!... ha apa megtudja!..

— Mit? Talán... talán bizony mégis ott jártál a vásáron?

még jóval
en besöté-
Most már
szedett, ám-
an kis fiu,
kell tennie.
ám, mégis
... azt nem
eggel, hol

várnia és
vállatás,
a dolog.
dt és már
szerre va-
a föl. Fél-
te, mintha
e azt hitte,
ujra be-
ytassa az
erősebben
és. Az ab-

Dezső föl-

... nyisd
pillanatban
hegve, po-
nélkül és
Dezső egé-
nézett rá:
ént veled?
re és leg-

el!... ha

zony mégis

Zoltán nagyot sóhajtva, némán intett,
hogy csakugyan ott járt.

— És valami bajod történt?

— De mennyi! Bár csak hallgattam
volna reád... de az a haszontalan
Józsi ugy telebeszélte a fejemet... és
most oda minden zsebpénzem... oda
a kis ezüst-óráim... még neked is kárt
okoztam, mert a te nagy szalmakalapo-
dat tettem föl, az jobban megvéd a

naptól... az is oda van... meg is ver-
tek... óh!

Dezső igazi jó testvér volt és sem
kárörömet nem érzett, sem pedig az
nem jutott eszébe, hogy szalmakalapja
miatt busuljon; inkább őszinte részvét-
tel tudakolta, hogy hát Zoltán micsoda
bajokba keveredett bele? El is mondta
Zoltán, mert szinte könnyített a lelkén,
hogy elpanaszolhatta valakinek viszon-

GOMBOLYÍTÁS. (Lásd a 109. lapon.)

tagságait, melyek valóban nem voltak
mulatságosak.

Még délután utnak indult a városba,
még pedig gyalog. Két órajárásnyira
volt ugyan, de attól nem ijedt meg,
gyalogolt ő már nagyobbat is. A nap
ellen Dezsőnek a nagy szalmakalapját
tette föl, de az igazat megvallva, volt
evvel egy kis titkos célja is. Ha az apa
messziről meglátja távozása közben, a

kalapról Dezsőnek fogja hinni, Dezsőt
pedig aztán majd látni fogja mégis
otthon, tehát nem fog semmit gyanítani.
Ez nagyon ártatlan fogás, ő legalább
ugy vélte. Ha tudta volna, hogy aki
rossz uton jár, az milyen hibásan biz-
tatja magát.

Szerencsésen — ő legalább azt hitte,
hogy szerencsésen eljutott a ház tájáról
a nélkül, hogy valakivel találkozott volna.

Szaporán gyalogolt és eleinte vigan is, de aztán lassanként nem találta olyan kellemesnek a sétát a poros országuton, a forrón tüző napon. Egészen más az mégis, mikor majálison, árnyékos erdőben futkos órahosszat. De éppen nem bánta meg, hogy neki indult, sőt keményen biztatta magát, hogy csak azért is megmutatja, mily jól tud gyalogolni. Ha nem is valami nagyon jól, de végre csakugyan eljutott a városba s bizony szerencse, hogy tovább nem kellett mennie, mert már végkép el volt tikkadva, majd eldőlt a bágyadságtól és szomjúságtól. Mindjárt a város szélén korcsmát pillantott meg, melynek kapuján tömérdek ember járt ki és be.

— Ide én is betérhetek ... kérek egy pohár vizet ... meg talán egy darab kenyeret is veszek ... meg is éheztem, ilyenkor már ozsonnálni szoktam.

A sok vásáros ember közt senki sem ügyelt a tétován ögyelgő fiura s Zoltán husz embert is megszólított, egyik sem hederített rá; végre egy piros képű, kövér ember akadt az utjába, aki ott a gazdának látszott. Ettől is kért vizet.

— Mit? Vízet? felelt a korcsmáros nyersen. Ez nem birkaitató, öcsém, hanem korcsma. Ha van pénzed és bor kell, amott a söntésben kaphatsz.

A gazda odább ment, Zoltán pedig olyanformát gondolt, hogy mért ne ihatnék ő egyszer egy kis bort? Nem olyan kis fiu ő már, ime a korcsmáros maga is kínálja. Van pénze is, négy fényes tizeske, egyet rászán az üdítő italra.

Nagyon bátran belépett tehát a bormérő helyiségbe, hol a csapos-legény

mindjárt teljesítette kívánságát, de mindjárt követelte a fizetést is, amint eléje tett egy üveg bort.

— Ötven krajczár az ára. Azonnal ki kell fizetni, mert nagyon sok ember jár most itt, nem tarthatom szemmel, ha valaki fizetés nélkül akarna elillanni.

— Én nem akarok elillanni, szólt szólt Zoltán sértődve. De ... de ... csak négy tizeském van ...

— Sebaj, akkor hát nem kapod tele az üveget ... Egy tizes árát letöltök belőle ... így ni.

Zoltán olyan szomjas volt, hogy hamarjában semmi egyébre sem gondolt, csak itta mohón a neki szokatlan italt. Azt még látta, hogy az emberek csodálkozva, nevetve nézik, de aztán elhomályosultak a szemei s az asztalnál, ahol ült, lekönyökölve elaludt. Jó órahosszat aludhatott már, mikor a korcsmáros fölrázta:

— Mit alszol itt, he? Ez nem hálószoba. Ha megittad a borodat, menj dolgozdra.

Zoltán még ekkor is kábult volt s támoilyogva ment ki az utcára, hol a szabad levegő kissé kijózanította, de el is busított. Eszébe jutott, hogy oda minden pénze és most már ugyan keveset nézhet és vásárolhat a vásáron. A szokatlan boritaltól nagyon betegnek is érezte magát. De már csak nem tágitott s ha már idáig jutott, legalább szét akart nézni, hogy lásson valamit abból a sok gyönyörűségből, melyről Józsi beszélt. Alig is ment húsz lépésnyire, egy nagy bódét pillantott meg,

melynek falára csodálatos szörnyetegek voltak festve, a bejárásnál pedig tömerek ember báméskodott és hallgatta egyik tarkabarka ruhás komédiás csalogató beszédét. Zoltán is oda állt a tömegbe s csakhamar úgy beszorult, hogy sem előre, sem hátra nem mozdulhatott. Hol oldalba döfték, hol elől, hol hátul tolták, nyomták s néha majd fölördített kinjában. Egyszerre megmozdult a tömeg és tódult befelé a bódé ajtaján. Zoltán látta, hogy ott fizetnek. Ő nem fizethetett, mert nem volt miből, nem is akart bemenni, de ez már nem tőle függött. Az utána jövők csak tolták, a jegyszédő nem vette észre s Zoltán egyszerre csak bent találta magát a bódében. Nagy öröme nem lehetett benne, mert leghátul egy sarokba szorították, egész csapat szálás ember állt előtte s nem látott semmi egyebet, csak néhány embernek a hátát. Szeretett volna kimenekülni, de mikor furakodni kezdett, ráriváltak, hogy maradjon csöndesen. Ott kellett tehát kinosan vesztegelnie végtelen sokáig s majd elájult a fojtó hőségben. Nagysokára aztán vége lett a komediának s az emberek kifelé tódultak, ekkor meg Zoltán utolsóinak maradt! Szerencsétlenségére! Mert a jegyszédő megállította.

— Nini, öcsikém, nem emlékszem, hogy te belépti jegyet adtál volna. Te csak úgy belopóztál. Hohó! Az nem addig van ám. Most duplán fizetsz.

— Én nem akartam bemenni, csak úgy betoltak... nincs is pénzem... hebegte Zoltán ijedten.

— Nagyon szép, de itt nem lehet

ingyen mulatni, riváltak rá a komédiások. Zálogot kell tőle venni!

Zoltán mondogatni kezdte, hogy ő semmit sem látott a mulatságból, keservesen kinlódott, de ha már éppen másképp nem lehet, az óráját zálogban hagyja. Odanyult a mellénye zsebéhez és — rémülten sikoltott fel.

— Az óráim! Kilopták a zsebemből az órámat!

A komédiások gunyosan kaczagtak.

— Ez már aztán vásott ficzkó! Most el akarná hitetni, hogy órája volt. Elég a hazudozásból. El kell venni a kalapját. Megéri a harmincz krajczárt.

Zoltán kétségbeesetten védte a kalapját, de vesztére, mert a komédiások türelmüket veszítve, fülön fogták, keményen megverték és kidobták az utcára.

(Vége következik.)

A FÜGGŐ ÁGYBAN.

(Képpel a czimlapon.)

KÜNN a kertben két fa közt
Csüng egy csinos háló,
Heverésre csábító,
Pihenőkre váró.

*Csöndes nyári délután,
Ha nincs semmi dolga,
Ásítózva, álmosan
Ide ballag Olga,*

*Szunnyad itten egy nagyot
Csinos függő ágyban.
Mely, amíg ő álmodik,
Ring csöndesen, lágyan.*

*De im, Olgát meglepi
A ling-lengő ágyon
A mamája — s rá kiált:
»Jó reggelt, kis leányom!«*

A KITÜNŐ OZSONNA.

MIÓTA Irénke minapában a mamával a néniéknél volt ozsonnára, azóta nem volt nyugta. Az már aztán kellemes ozsonna volt. Eleinte pedig szinte rossz néven vette, hogy őt nem ültették oda a nagyok asztalához, hanem neki, Gusztikának és Bertikének külön terítettek a kertben egy árnyas fa alatt. De csakhamar meggyőződött, hogy ez sokkal mulatságosabb, itt nem kell oly feszesen ülni, mint amott a nagy asztalnál, beszélgethetnek is kedvökre, nem inti őket senki, hogy hallgatniok illik, mikor az öregek beszélnek. Hát még

mikor kijött a bácsi és a fejek fölött a fáról lemosolygó körtékből letépett mindenkinék egyet-egyed! Kétszerte jobb az ugy frissiben.

Mondom, azóta nem volt nyugta Irénkének, mert most már ő is éppen

ilyen kerti ozsonnával kívánta megvendégtelni Gusztikát és Bertikét. Szerencsére ez nem is volt valami lehetetlen kívánság, mert mikor megmondta a mamának, ez mosolyogva felelé:

— Ha éppen csak ez a kívánságod, azt teljesíthetem. Holnap eljön a néni Gusztika

kával és Bertikével, hát nektek majd a lugasban terítettek s ott te leszel majd a kis házi kisasszony.

Igy még jobban örült Irénke, mert így az ő ozsonnája még különb lesz. Gusztika és Bertike mellett mindig van valaki felügyelőnek, mert ők még nagyon kicsinyek; de itt Irénke maga lesz a házi kisasszony, ő már tudja, mi kell és hogy kell.

Bizott ebben a mama is és

csakugyan teljesítette a kicsinyek óhaját, ott kapták az ozsonnát a lugasban. Irénke, mint jó házi kisasszonyhoz illik, nyájasan kínálta, biztatta vendégeit, ámbátor, az igazat megvallva, nem is volt rá valami nagy szükség, mert

... A LUGASBAN.

Gusztika és Bertike pompás étvágygyal dicsekedhettek és minden kínálás nélkül is hamar elkészültek mindennel, ami ott volt előttök az asztalon. Sőt Gusztika, aki nagyon őszinte volt, így szólt:

— Ez mind nagyon jó volt, de én nem bánám, ha még volna valami.

— Az ám, tévé hozzá Bertike. Kár, hogy itt nincs a fejünk fölött körtefa, mint nálunk volt.

Iréнке kissé aggódni kezdett, hogy az ő ozsonnája hírének csorba esik.

— Oh, ha éppen itt nincs is körtefa, de van ám nekünk is sok gyümölcsfánk. Most majd odavezetlek és ott folytatjuk az ozsonnát.

— Ez már aztán pompás lesz.

Csakugyan volt ott jó gyümölcs bőven. Nehány fácskán olyan alacsonyan függött a barack, alma, hogy pusztá kézzel is elértek. Egy másik fáról jó meggyet ráztak, azután még pompás földi epret is találtak. Irénke eleinte, mikor hozzáláttak, kissé gondolkodóba

esett, mert minap a néniéknél maga a bácsi szakított le nekik egy-egy körtét; talán szólni kellene a mamának; no de hisz az mindegy, itt ő a házi kisasszony, nem szükséges a mamát vagy apácskát zavarni. Biztatta tehát vendégeit, hogy csak lakmározzanak, maga is velök

tartott. Nem is hagyták abba, csak mikormár igazán nem bírtak többet enni.

— No, ez már aztán kitünő ozsonna volt! mondá Gusztika.

— Meghiszem azt! hagyta helyben Bertike.

Iréнке pedig nagyon büszke volt ozsonnája fényes sikerére.

Hanem másnap reggelre, sőt már az éjjel mind a hárman nyögve és

... MAGA IS VELÖK TARTOTT.

jajgatva feküdtek a házban s az orvosnak dolga akadt mind a két házban. Irénke mamája és Gusztika meg Bertike mamája másnap, amint találkoztak, egy kis tanácskozást tartottak erről a dologról s otthon aztán vallatás következett. Irénke nem is tagadta, hogy ő

egy kicsit megpótolta az ozsonnát. Gusztika és Bertike pedig megvallották, hogy nagyot torkoskodtak. Az lett belőle, hogy vagy három napig minden ozsonna elmaradt s keserü orvosságot kaptak helyette. Mikor aztán újra találkoztak, Irénke sóhajtva mondá:

— Ugy-e, ez az én ozsonnám mégsem volt jó ozsonna! Nem lehet az jó más-kép, csak ahogy a mama kiméri.

ÉLETMENTŐ ÖTLET.

MERÉSZ bohócza volt hajdanában egy hatalmas királynak. Gunyos élceivel sokszor magát a királyt is megcsipkedte. De a király ezt nem szerette s nehányszor keményen megbüntette a vakmerő bohóczot. Ez azonban nem használt.

Egyszer a bohócz ismét nagyon gunyolta a királyt, aki dühbe jött és halált mondott ki a bohóczra.

Most már megszeppent a bohócz és kegyelmet kért.

— Nincs kegyelem! kiáltá a király bösz haraggal. Meg kell halnod.

A bohócz lehorgasztotta a fejét, aztán esüggeden mondá:

— Am legyen, tehát meg fogok halni. Csak azt az egy kegyet kérem, hogy magam határozzam meg, milyen módon haljak meg.

— Jól van, azt megadom, királyi szavamat rá. Hogy kívánsz meghalni?

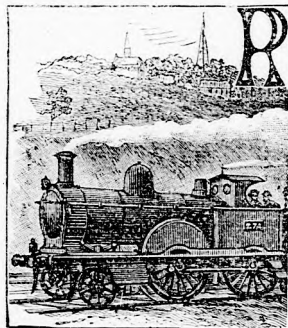
— Mint öreg ember, száz éves korban, végső elgyöngülésben.

A király elnevette magát és megkegyelmezett a bohócznak, ki a halálos veszedelemben sem vesztette el lélekjelenlétét.

A GŐZMOZDONY PANASZA.

— Példázat. —

ROBOGÓ vonat közeledett dübörögve, zakartaolva az állomás felé. Dühösen pöfékelve ontotta a gőzt és füstöt, nagyokat fujt és morgott, mint aki boszankodik. Ugy is volt az, csak hogy a haragos masina dörmögését nem értette más, mint éppen csak a nagy vörös lámpás, mely a homlokára volt akasztva, hogy éjjel világítson.

— No, mi a baj megint, öreg barátom? kérdé a lámpás.

— Mi a baj? Az a baj, hogy már megint állomáshoz érünk, újra kezdődik a régi boszuság. Már messziről hallom.

Ott az állomáson sok ember várt a vonatra, még pedig nagyon különböző kedvben. Egy kis csapat fiu már messziről kalapját rázva éljenezte a mozdonyt.

— Itt van, már jön! Siess jobban, derék mozdony, hadd üljünk fel mentül előbb! Aztán vágtsass odébb, de gyorsan ám, repülj szélnél sebesebben, hogy mielőbb messze legyünk innen. Egyelőre elég volt az iskolából, vigy szaporán kedves szüleinkhez boldog, vig napokra! Estére félországton túl leszünk. Csak siess, kedves derék mozdony.

Egészen másképp szólt egy öreg ember, ki egy oszlopnak támaszkodva busan sóhajtá:

— Ott jön már az a szörnyeteg... hogy siet! Mintha bizony nem volna még bőven ideje... mintha nem várhatna még egy kicsit, míg szétnézek még

NASZA.

...GÓ vonat
...zeledett dü-
...ögve, zaka-
...va az állo-
...s felé. Dü-
...sen pöfékel-
...ontotta a
...t és füstöt,
...nyokat fújt
...morgott,
...t aki bo-
...nkodik. Ugy
...gos masina
...mint ép-
...ás, mely a
...y éjjel vilá-

öreg bará-

...hogy már
...ra kezdődik
...ról hallom.
...ber várt a
...különböző
...már meszt-
...te a moz-

...ess jobban,
...fel mentül
...de gyorsan
...e, hogy mi-
...Egyelőre
...szaporán
...g napokra!
...ünk. Csak

öreg em-
zkodva bu-

...nyeteg...
...nem volna
...nem vár-
...tnézek még

egyszer szülőföldemen, melyet soha sem fogok többé látni! Ah! még egy-két percz és az a rettenetes gép könyörtelenül elragad... csak néhány óra és messze idegenbe visz! Oh, dehogy állna meg bármely könyörgésre is!

A mozdony újra zugni és pöfékelni kezdett.

— No, hallottad? Most már mit tegyek? Az egyik sarkal, röpküljek szélnél sebesebben, a másik átkoz, mért sietek, mért nem állok meg. Most már melyiknek tegyek kedvére?

— Ne azt keresd, öreg barátom, felelt a fényesen világító lámpás. Nem boldogul, ki másoknak önzésből fakadt dicsérete vagy ócsárlása szerint végzi dolgait. Csak légy tisztában kötelességeddel, aztán ne félj a gáncstól, ne sovárogi a dicséretre, csak teljesítsd mindenkor legjobb erőddel a kötelességedet és akkor jól cselekedtél.

VAD LACZI MINT TÜZOLTÓ.

(Képpel a 108. lapon.)

HOGY Vad Laczinak mindenütt ott kell lennie, ahol valami baj vagy hiba van, az már régi dolog. Még ha nem ő kezdte is a bajt, ott lábatlankodik addig-addig, a míg egy bajból kettőt csinál. A végén mindig igéri, hogy ez volt az utolsó csinye; de már biz' én magam sem igen hiszek neki. Mert ime, már megint hallom, hogy gonosz csinybe keveredett.

Ő azt beszéli ugyan váltig, hogy ő nagyon jót akart, csak segíteni kívánt a tűzoltóknak, mert hát ő nagyon szereti a tűzoltókat. Akár azt sem bánná, ha mindennap esnék valahol tüzi veszedelem, hogy láthassa, amint a tűzoltók fejkön pléhsisakkal, oldalukon kis csákánnyal gyorsan kivonulnak s a vizipuskából hatalmas vizsugarakat lövelnek az égő házra. Legjobb szeretett volna

Vad Laczi oda állani közéjük, hogy ő is foghassa a vizipuska csövet, vagy legalább a szivattyuzó rudját; meg is próbálta egyszer, de azok a kényes tűzoltók szörnyen féltékenyek a maguk mesterségére és elkergették Laczit csak úgy, mint pajtásait: Rontó Palit és Rosszesont Ferkét.

Minap a három jó pajtás együtt ögyelgett az utcán, mikor megharsant a tűzoltók trombitája és sebesen vágatva robogtak végig az utcán a vizipuskákkal.

— Ohó, tűz van! kiáltá Vad Laczi örvendezve.

— Siessünk oda.

Mihamar el is jutottak oda, ahol a tüzi veszedelem volt; de látni nem sokat láttak. Egyik ház udvarából tódult ugyan füst fölfelé, de a tűzoltók nem fecskendezték vízzel. Pinczében volt a tűz s ezt úgy fojtották el, hogy a pincze összes nyílásait légmentesen eltömték; a hol nincs levegő, ott elalszik a tűz.

Vad Laczi, Rontó Pali és Rosszesont Ferke azonban nem voltak ezzel elégedve. A hol tűz van, oda vizet kell fecskendezni. Nagy örömükre a vizipuskák ott álltak őrizetlenül a ház előtt, dologhoz lehet látni.

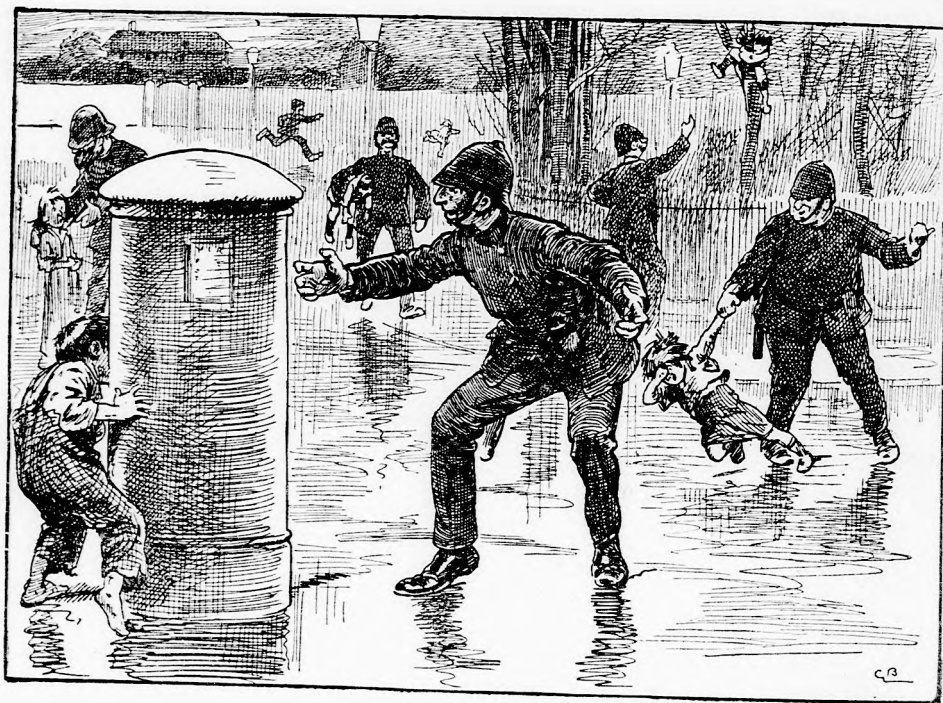
Rögtön hozzá is láttak. Vad Laczi barátunk megtette magát tűzoltó főparancsnoknak, kiadta a rendeletet, hogy Rontó Pali és Rosszesont Ferke álljanak a szivattyuzó rudhoz, ő maga majd a csövet tartja és belöveli a vizet az udvarra, hol a tűz pusztít. Pali és Ferke ketten nem bírták megmozdítani a nyomó rudat, de szerencsájokra volt ott egész csapat jó pajtásuk, mind olyan jeles gyerekek, aki rögtön kész volt efféle pompás mulatságra. És bent az udvarban a tűzoltók és a többi emberek egyszerre csak azt vették észre, hogy míg a tűz elfojtásán fáradsz, hatalmasan szakad a nyakukba a víz. Eleinte el sem tudták

képzeln, mi történik, de meg a munkájokat sem hagyhatták abba; végre azonban, mikor már a legfőbb veszedelmet elhárították, utána néztek s épen akkor értek ki, mikor Vad Laczi meglegelte a tüzoltóskodást és ki akarta adni a parancsot, hogy már hagyják abba.

Nem is volt szükség a parancsra, mert amint az igazi tüzoltók megjelentek,

ugyancsak futott széjjel a vásott kompánia, ki merre látott. De csak kevesen menekültek. A tüzoltók összefogdosták őket s az egész csapatot odavezették a vizipuska elé, melyben még maradt egy kis víz.

— Vizi puska kell nektek játék-szernek? szolt a parancsnok. No hát emlegessétek meg.

... A TŰZOLTÓK ÖSSZEFOGDOSTÁK.

Intésére néhány legény oda állt a vizipuska-hoz, melyből rögtön hatalmas vizisugár omlott Vad Laczira és pajtásaira, kik sivalkodtak, kapálóztak, de nem menekülhettek a markos tüzoltók kezeiből. Mint a kiöntött ürgék szabadultak el végre s hiába akarták volna titkolni a kellemetlen kalandot, mert a tüzoltók

maguk nevetve beszéltek el, hogyan büntették meg Vad Laczit és pajtásait. Erre aztán otthon is következett egy kis ráadás.

Azóta Vad Laczi nem szereti a tüzoltókat, sőt messziről kitér az utjokból.

GOMBOLYÍTÁS.

(Képpel a 101. lapon.)
KIFESZITVE szépen
 Gombolyító gépen,
 A mama pamutja
 S mama gombolitja.

*A gép gyorsan berreg
 S a két vidám gyermek
 Ucczu tánczot jár a
 Furesa muzsikára.*

*A gombolyag lészen
 Hamarosan készen,
 A gép nem muzsikál
 Bevégződik a bál.*

MARISKA KEDVENCZEI.

— Beszélyke. —

KETTEN voltak, de igazában csak az egyik dicsekedhetett azzal, hogy kedvence a kis Mariskának. Azaz csak dicsekedhetett volna, de nem tette, talán mert mindig nagyon szerény volt, de talán azért is, mert nem igen tudott volna dicsekedni, még ha akar is, levén ő csupán egy kurta szőrü, hegyes fülü kis kutya, éppen mint a pajtása. Csakhogy mégis nagy volt kettejük közt a különbség. A kedvencz. Kaffancs olyan közönséges kutyaecska volt, a melyet százával láthatni, míg a másik: Fifi, puha selyem szőrü ritka ölebecske volt, melyet mindenki megbámult.

Régebben irigyelték is Mariskától a játszótársai Fifit, aki akkor még egyedüli kedvence volt. De most meg csodálkoztak rajta, mert ugyan már, hogy lehet amellet a gyönyörű Fifi mellett

azt a haszontalan, közönséges Kaffancsot jobban szeretni és azt dédelgetni? Mindhiába nevelték, Mariska mosolyogva felelé:

— Kaffancs megérdemli, ő sokkal különb Fifinél. Fifi az igazán haszontalan kis jószág, de már csak megtartom őt is. Üljetek csak le, majd elmondok nektek az én kedvenczem történetét.

Mikor pedig elmondta, hát bizony mindannyian Kaffancsához siettek és a csuf kutyaécskát simogatták. Mert csakugyan megérdemelte.

Még a nyár elején volt az, hogy Mariska a szüleivel kirándult több hétre egy szép hegyvidékre jó levegőre. Velök volt persze Fifi is, akkor még egyedüli kedvence Mariskának. Hogy is maradhatott volna el a kényes kis állat? Hiszen akkor nem lett volna, aki ölben hordozza és oly finom ételeket készítsen neki, mint Mariska szokott; mert Fifi válogatós is volt. Azután meg azt sem tűrte, hogy akárki bánjon vele; mérges, kényes jószág volt, mint az afféle elkényeztetett állatka rendesen. De ha éppen úgy tartotta a jó kedve, hát eljátszogatott kis urnőjével.

Ott a hegyek közt Fifinek nem egészen tetszett az élet. Ott nem heverésztek mindig a szobában, hanem a hegyeket mászták, nagyokat sétáltak, ez pedig nem volt inyére. Aprócska finom lábával nem győzte sokáig a szaladgálást, de ha győzte is, jobb szerette, ha Mariska viszi ölben. Szerencsére olyan piczike és könnyücske volt, hogy Mariskának még mulatsága telt ebben is. Mert hát a kedvenceért sokat szívesen

vásott kom-
csak kevesen
sszefogdosták
davezették a
maradt egy

k játék-szer-
No hát emle-

hogyan bün-
tásait. Erre
egy kis rá-

ereti a tüz-
az utjokból.

megtesz az ember, amit különben nagy alkalmatlanságnak tartana.

Egy napon ismét messzire kirándultak a hegyek közé egész napra, nagy kosárban vive magukkal jó elemőzsiát is. Mert a sok séta, hegymászás közben ugyancsak jó étvágya támadt mindenkinek s a pázsitos tisztáson, ott fönn a magas erdőségben nagyon kellemes volt pihenni és falatozni. Fifi nem volt ugyan fáradt, de étvágya neki is nagyon jó volt mindig s mint rendesen, most is kikapta a maga porcióját a legjava falatokból. Mariska maga rakta egy nagy ujságpapirosra a jó konczoskákat s kissé oldalt egy fa tövében terítette ki kedvenczének, hogy ott lakomázzék.

Nem is kellett Fifinek kínálás, mikor falatozásról volt szó s mohón látott hozzá. Egyszerre azonban mérgesen morogni kezdett, majd dühösen ugatott, de egyuttal félénken hátrált is.

— Mi az, Fifi? Mi a baj? szölt Mariska.

Már azt persze az ölebecske nem tudta megmondani, mi a baj, de hogy nagyon haragszik és fél, azt meg tudta értetni rettentő mérgeskedésével.

— Alighanem idegen kutyát lát, szölt Mariska atyja nevetve. Akkor szokott ilykép hátrálva vitézkedni.

Mariska fölugrott, hogy utána nézzen kis kedvence bajának. Hát csakugyan úgy volt az. Nem messzire egy másik kis kutya állt, melyen meglátszott, hogy biz az nem valami uri ölebecske, legfeljebb pásztorok kutyája. Nem volt annak simára fésült selyemszőre, sem pedig selyem nyakravalója, piszkos és

sovány is volt az istenadta, mert aligha lakmározott oly bőségesen, mint Fifi. De ha nem volt olyan előkelő külseje, annál okosabb volt a tekintete, amint szeliden, barátságosan a társaságra és a mérgeskedő Fifire nézett, nyilván azt kérve, hogy juttassanak neki is abból a sok jóból, mert az ő gazdája kissé böjtös konyhát tart.

— Menj, te csuf kutya, mit ijesztgeted az én Fifikémet? kiáltá Mariska.

— No, dobj neki is egy csontot, mondá az apa.

— Oh, akkor még inkább ide csatlakozik hozzánk és Fifinek nem lesz nyugta, felelé Mariska.

Ebben úgy félig-meddig igaza is volt. Mert Fifi nemcsak mérges és kényes jószág volt, hanem irigy is. Nem tűrt a maga közelében más kutyát s szembe szállni nem mert ugyan, de a Mariska háta mögé bujva morgott és ugatott minden idegenre. No persze, hogy még másnak is jusson jó falat, necsak neki.

— Jól van no, akkor hát kergesd el azt az idegen kutyát, hadd legyen csönd, szölt az apa.

Mariska letört a közeli bokorról egy vesszőt és neki iramodott a hivatlan vendégnek. Ennek pedig nem volt semmi kedve rá, hogy verést kapjon, hát gyorsan megfordult és eltűnt a bokrok közt. Elő sem jött aztán többé. Fifi nyugodtan folytatta lakomáját, senki sem gondolt többé az idegen kóbor kutyácskára.

Vigan telt a nap hátralevő része s már nyugovóra hajlott a nap, mikor megindultak hazafelé. Mariska és kis testvére Elemérke hol elől, hol hátul

szaladgáltak, epret, málnát, vadvirágot szedegetve, nagy boszuságára Fifinek, mert így ő is kénytelen volt a maga lábacskaín szaladgálni. Sokáig azonban nem tette, inkább elpártolt Mariskától és az öregek mellett ballagott, mert ezek lassabban lépegettek. Hiába hívogatta Mariska, Fifi nem ment utána.

— No megállj, kis gonosz, nem kapsz este czukrot.

Ezzel Mariska előre futott s egy nagy szikla kanyarulatánál eltűnt. Elemérke, aki már fáradtabb volt, visszatért apáékhoz, kik egy cöppet sem aggódtak a leányka eltűnésén. Már nem voltak nagyon messze hazulról, Mariska jól ismerte az utat s akár előre haza futhatott.

Még mikor haza érkeztek is és nem találták otthon a leánykát, akkor sem igen gondoltak semmi rosszra. Ellátogathatott valahová a szomszédba, majd megjön vacsorára. De nem jött. Már egészen sötét lett és Mariskának sehol semmi hirenyoma. Most már aztán nem lehetett semmi kétség, hogy valami baj érte utközben.

Érte bizony, még pedig nagy baj és jórészt a maga hibájából. Olyan pár órát élt át, hogy talán soha sem fogja elfelejteni.

Mikor haza tértökben előre futott s a nagy sziklánál eltűnt, egy kis ideig még a rendes gyalog ösvényen haladt. Egyszerre mintha jobbra is ösvényt pillantott volna meg.

— Ez amoda vezet, arra a hegyre... annak a tövében van a házunk. Ha erre m egyek, felényi idő alatt haza érek ...

majd holnap aztán megmutatom apáes-kának, milyen jó rövid utat találtam.

Szaporán meg is indult s eleinte nem is igen volt kellemetlen az új ösvény. Hol fák, hol sziklák közt kanyargott s kissé hosszabbnak látszott ugyan, mint Mariska eleinte gondolta; de ha már megindult, nem akart visszafordulni. Makacsul meg akarta tenni, amit föl-tett magában.

— Hiába is térnék vissza, gondolá. Mamáék már messze elhaladtak, utól sem érném őket.

Ment tehát tovább, a meddig mehetett. Egyszerre sehogysem mehetett. Egy nagy szakadékhoz jutott. Az inenső oldalon valamiképp csak le lehetett menni a szakadékba, de a tulsó partja nagyon meredek volt s Mariska aggódva méregette a szemével, hogy ott miképpen fog fölkapaszkodni.

— Már ha nehezen is, de okvetlenül föl kell jutnom — gondolá. Már sötétedik, sietnem kell... szinte kár is volt ilyen ismeretlen, elhagyott tájra jönnöm. De már mindegy... itt néhány nagy kő mered ki a partból, ezeken fölkapaszkodom.

Ügyes mászó volt és csakhamar föl is jutott jó magasra. Már-már azt hitte, hogy mindjárt fönt lesz, mikor az egyik kő, melybe fogózott, kimállott az omladékony partból s Mariska rémült sikoltással lezuhant a szakadék fenekére. Ott aztán ájultan terült el.

Meddig fekiúdt ott, nem tudta. Mikor föleszmélt, már majdnem egészen sötét volt.

— Oh, sietnem kell haza! Már besötétedett! Nem fogják tudni, hová lettem.

De amint föl akart állani, iszonyu rémülettel tapasztalta, hogy nem tud. Szörnyű fájdalmat érzett a ballábjában, mihelyt megmozdította.

— Eltört a lábam ... vagy kificamodott! Oh istenem, mi lesz most belőlem!

(Vége következik.)

KOCZKÁS BETÜREJTVÉNY.

P	K	K	A	R	R	P
O	A	K	É	O	O	
L	L	NY	D	L		
I	Á	N	I			
T	A	T				
N	N					
A						

Az első sor hosszában és széltejében a déli öv egyik legszebb emlése. — 2. Férfi név. — 3. Evőeszköz. — 4. Női név. — 5. Állandó tartózkodásunk helye. — 6. Nélküle nem történhetnék semmi. — 7. Egy betű.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A „Kis Lap“ XLL. köt. 2-ik számában közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Lóvy Margit és Zelma, Szinyey Rózsika.

*

A „Kis Lap“ XLI. köt. 3-dik számában közölt korrejtvény megfejtését még beküldték: Varga Rózsa, Subert Elza és Zoltán, Jaczkó Olga.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Stauber Erzsike. Persze, hogy a versikéid nem alkalmasak a közlésre, de kilencz éves leánykától nem is vár senki közlésre való dolgot. Mint helyes gondolkodásodnak és nemes érzületednek kifejezését azonban örömmel

olvastam. — **Mitteregger testvérek.** Rejtvénykétek nagyon is könnyű. Kis olvasótársaitok csak ránézniének és egyszerűen elolvasnák, minden fejtörés nélkül. Törjétek tehát kissé a fejeteket olyanon, mely aztán a megfejtőnek is egy kis fejtörést okozzon. — **Haidt Béla.** Hogy a Petőfi-szobornak mi a hibája? A Petőfi-szobor igen szép és sikerült szobor, de mint minden emberi műben, ugy ebben is talál egyik néző ilyen, a másik amolyan hibát. Hogy a tanár ur mire gondolt, azt nem tudhatom s meglehet, hogy amit egyik bíráló szépnek tart, azt a másik hibának tartja. Kirívó nagy hibája, melyet mindenki annak tartana, a Petőfi-szobornak nincs. — **Hám Géza és Ferencz.** A rejtvénynek megfejtését is be kell küldeni, mert nekem épenséggel nincs rá időm, hogy a megoldással bajlódjam; pedig csak akkor tudhatom, hibátlan-e vagy sem. — **Reitmann testvérek.** A beküldött rejtvények mind nagyon is könnyűek. — **Dírsztay Viktor.** A levélbélyegeket, ha a soraidban említett helyre adtad be, okvetlenül megkaptam. De annyi ilyen küldeményt kapok, hogy idő multával lehetetlen mindenikre emlékezni. Csak folytasd a jótékonyczélú gyűjtést. — **Andrássfy Alice.** A rejtvényre alkalmaslag rákerülhet a sor. A kérdezett ez idén is rendes nyaralóhelyén van s köszönetet mond szíves jó kívánságodért. — **Csanády Margit.** Az ügyes versecskét közölni fogom. — **Lövinger Stefánia és Lenke.** Hány krajczárt kell a postán fizetni a cseresznyeszár-csomagért, azt csak ott a postán mondhatják meg. Irástok a vonalozott papíron sokkal jobb, amint a minap; de most meg arra figyelmeztetek, hogy vonalozni írónnal kell és nem késsel, mely összevissza vagdalja a papírt. — **Varga Rózsa.** Az egyik rejtvényben foglalt mondat éppen mostanában volt mint rejtvény feladva. A másik kettő nincs eléggé szabatosan szerkesztve, mert pl. hal nincs minden vízben bőven, női név más is van sok, nem csak *Irma*, azt pedig, hogy Szerbiának ki volt a királya, kis olvasótársaid még nem tartoznak tudni. — **Szinyey Rózsika.** A kis mese vejeje jó, de nincs jól elmondva. Még gyakorolnod kell magadat a helyes és magyaros szófűzésben.

JÓTÉKONYSÁG.

A nyári szünidei telep részére: Horváth Bözsike 1 frt. Andrássfy Alice és Faykiss Irén gyűjtése 3 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadóhivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.